

La Ciutat

Quinzenal afiliat a l'Esquerra Republicana de Catalunya

Redacció i Administració: Alonso Martínez, 27 - NÚMERO SOLT: 10 CENTIMS

MOMENTS GREUS

EL NOU GOVERN

Això de nou, més aviat sembla una broma. Però és el nou Govern. I per a nosaltres, catalans, aquesta broma del *nou* govern, fins és un bon tros pesada. Hi ha dos ministres catalanòfobs a més no poguer. El mateix Cambó, en un moment d'aquells de debilitat dels que tothom en tenim, malgrat les seves simpaties per tot allò que posi entrebancs a l'autonomia que ell no en sortí de lograr mai perquè abans de Catalunya s'interessava per les casaques de ministre, no s'ha amagat de dir la seva extranyesa de què en el govern hi haguessin dos ministres tan antiestatutistes.

I sabeu com ha estat això? Doncs molt senzillament. Així que el govern ha prés un més acusat matis dretista, automàticament ha estat més enemic de Catalunya. I com més a la dreta seguirem anant, encara serà pitjor i pitjor.

Per anar passant, però, ja en tenim prou amb aquest Sr. Marraco, ministre de Finances, que en les primeres declaracions que ha fet ja ens ha ensenyat el seu odi a Catalunya i la seva fòbia contra l'Estatut.

Per aquest motiu solament, mireu doncs ja si en mereix poca de confiança aquest ministeri. I la cosa és prou greu i delicada perquè els catalans comencem a pensar en el que calgui fer i estem preparats a tot. No tindria res d'estrany que arribés l'hora de prendre una decisió enèrgica del tot, i els homes catalanistes i d'esquerra, dirigents i dirigits, estem segurs que complirien el seu deure.

Però si com a catalans el *nou* govern ens fa veure que estem en un moment greu i que cal per tant que estem a l'aguait, com a homes d'esquerra tampoc ens mereix ni gota de confiança. I és més encara, amants com som de la claretat, aquesta broma pesada del *nou* govern ens repugna.

Govern que no plau a ningú. Ni a esquerres, ni a dretes—a les dretes, però, els hi fa el joc—ni

al centre. Sense autoritat ni prestigi, presidit per aquesta figura entre el grotesc i tràgic de Lerroux, l'home que dut de la seva ambició acabaria amb la República.

I impotent de deturar res, amenaçat per una sèrie de conflictes socials provocats per l'inconsciència i l'egoisme de la gent de dreta que voldrien jornals de fam; presoners d'aquestes mateixes dretes, cada dia més i més voldrà dur una política al servei d'aquestes i es consentirà que s'envalentonin i se les deixarà organitzar, i com que l'obrerisme i l'esquerrisme del país tindran d'una manera o altra fer sentir la seva veu, llavors les dretes ja tindran justificat el seu cop de força.

I Espanya, a mans dels «señoritos» feixistes, serà una colònia, una gran colònia, del Vaticà, com anys i anys ha vingut essent-ho.

Aquest és el programa del govern del senyor Lerroux que ja ni a les Corts ha calgut declarar. Per això dèiem que feia el joc a les dretes.

Però bé, hi ha una cosa que no cal oblidar si és que volen posar en realització aquest programa. Catalunya i les Esquerres espanyoles. I si tots complim amb el nostre deure, aquell programa no el podran realitzar.

En això confiem i en això tenim posades les nostres esperances. I en aquests moments greus, més greus dels que molts es pensen, afermem com mai la nostra fe en una Catalunya cada dia més gran i més lliure i en una República cada dia més forta i més justa.

Cal, però, que no deserti ningú. Hem arribat en un tombant decisiu, i aquest govern que és una broma pesada, no és res més que un simple episodi d'aquesta pugna entre la vella i la nova Espanya.

Nosaltres volem que triomfi i triomfarà, n'estem més que segurs, la nova. Serà així si oblidant-nos de petiteses i diferències tots hi aportem el nostre esforç.